Ч. 133. Середа 29 (16 червня) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Президент Міністрів др. Кербер в Галичині. — Настрій у Фінляндиї. — Війна російско-японьска.)

До краківского Czas-у доносять з Відня: З найпевнійшого жерела довідую ся з Відня, що президент кабінету др. Кербер наміряє у вересни вибрати ся на інспекцийну подорож по Галичині. Після дотеперішної диспозициї др. Кербер перебуде довший час в Кракові і Львові, звідки ще поїде до Черновець. Др. Кербер яко управитель міністерства справедливости буде передовсім люструвати власти політичні і судові.

О настрою, який запанував у Фінляндиї по убитю ґен.-ґубернатора Бобрикова, доносять з Гельзінґфорса до Berl. Tageblatt-у під датою 23 с. м.: В перших днях по замаху на Бобрикова арештовано в Гельзінґфорсі богато людий і переведено ревізиї в многих домах і то без найменшої причини та й очевидно без найменшого успіху, бо заговору зовсім не було і нема ніякого. Тіло убийника Шавмана держано через кілька днів в міскій трупарни під строгою вартою а наконець вивезено в ночи до найблизшої коло Гельзінґфорса стациї і там похоронено в присутности родичів і найблизших свояків та пів сотні поліциянів. Похорон Бобрикова відбув ся з великою парадою. Дня 20 червня, коли перевожено тіло з ґен.-ґуберскої резиденциї до российскої церкви а звідтам на дворець, було місто дословно розділене войском на дві части, а весь рух незвичайно утруднений. Похорон Бобрикова в Петербурзї (в Серґієвскім монастири) набрав особливо торжественного характеру через присутність самого царя, наслідника престола і кількох великих князів та міністрів. Петербурскии митрополит виголосив похоронну бесіду, що була так сказати би політичною проґрамою або погрозою супротив Фінляндиї, в котрій він звеличав погибшого яко героя, що згинув на труднім становищи і висказав надію, що Господь Бог позволить цареви знайти нового слугу, котрий буде міг вести дальше непохитно розпочате діло Бобрикова.

Дуже прикре вражінє зробила у Фінляндиї відозва сенату до народу, в котрій взиває ся нарід, щоби не слухав „злобних і збаламучених“ людий, котрі підкопують неоцінене довіре царя до своїх фінляндских підданих. Під сими злобними людьми розуміє ся очевидно всіх тих Фінляндців, що не хотять піддати ся тій незаконности, що противна конституциї Фінляндиї і запорученим їй российскими царями правам. Заграниця не дасть ся збаламутити сею відозвою, бо звістно загально, що Бобриков зибрав дуже оглядно теперішних сенаторів і тота висока власть стратила вже давнійше право промавляти в імени народу.

Послідна битва під Порт Артуром хоч і знову закінчила ся для Росиян поражкою, всетаки показала, що Японцї мусять числити ся з российскою фльотою, доки ще будуть хоч би один, два з єї кораблів. Битва під Порт Артуром, як показує ся, не була так легка; з рапортів, які надіслав Тоґо, показує ся, що він мусів вісім разів атакувати фльоту российску, заким она вернула ся назад до порту. Российска фльота виступила була в повній силі, а в битві взяли участь також і „Ретвізан“ та „Цесаревич“ і „Побєда,“ хоч вже не мали тої скорости, що давнійше і не були так здібні до борби, як перед тим.

З российскої сторони ще й доси нема вісти, який був конець згаданої битви а дотеперішні телеґрами обмежають ся лиш на потвердженю, що фльота российска виплила з порту, щоби зачепити Японців. Адмірал Алексієв в своїй депеші каже, що порт-артурска ескадра виплила була дня 23 с. м. під фляґою

19)

Японія і Японцї.

(Після дра Коха, Майшке-Сміта, Гірна і др. зладив — К. Вербин).

(Дальше).

Цікаво послухати, що розповідає Мунцінґер про хіньских плінників, привезених до Японії підчас хіньско-японьскої війни в 1894 р. Він каже:

В жовтни 1894 р., отже підчас війни приїхав я до Осака, другого в черги найбільшого міста в Японії, що єсть осередком японьского промислу і де жиє пів міліона людий. Я найнив там собі помешкає в одній гостинници, урядженій на пів по европейски на пів по японьски. Коли я одного дня перед полуднем вийшов з гостинници, була на улици така маса людий, що годі було й подумати, щоби можна перейти. Я спитав якогось поліцияна, що то такого стало ся. Він відповів менї чемно, що люди виглядають хіньских плінників, котрі мають надійти з двірця. В битві під Пенян взяли Японцї около 1000 хіньских вояків в неволю, котрих тепер розділено на найбільші японьскі міста. До Осака прийшло около 150.

Розуміє ся, що і я був також цікавий побачити плінників, перших в Японії. Я станув собі длятого також на улици, один однісенький Европеєць межи тисячами туземців і до того ще в політично дуже заворушених часах; але менї не приключило ся нічого, що найбільше хиба то, що на мене всї дуже цікаво споглядали. Так стояв я може годину, аж побачив з далека похід. Попереду і з обох боків ступала японьска піхота з наложеними баґнетами, зі своєї поверховности подібнісенька до пруских вояків; позаду їхала японьска кавалерия в уніформах подібних до францускиx. Серединою ішли плінники. Аж жаль брав дивити ся. Люди від 15 до 60 літ, ніби ще діти і старцї з сивим волосєм, зле живлені і зле поубирані. Декотрі з них закривали собі лице руками, иньші споглядали понуро в землю а лиш деякі мали відвагу розглядати ся. Їм було важко на серци; они гадали, що їх привели тут лиш длятого, щоби они для забави народу гинули лютою смертию, як то робили Хінцї з японьскими плінниками, котрих зараз убивали. Що їм тут в неволи буде лїпше, многим з них певно лїпше, як їм було коли небудь в їх житю, тоді їм то й на гадку не приходило. Вражіня вояків они не робили. Менї здає ся — а так гадали й другі — що то взагалї не були вояки, лиш звичайні робітники, котрим в послідній хвили роздано карабіни та ще й такі, з котрих не можна було стріляти. Они були призначені для Японців лиш на вистрілянє; небезпечні вороги з них не були.

Отже коли они так ішли, попереду хорі і ранені, несені на носилках або тягнені людьми на малих японьских візочках, позаду здорові пішки, по найбільшій части без кіс, бо Японцї повідтинали їм їх, по части із збитків, по части зі взгляду на — харність, то люди на улици придивляли ся їм з як найбільшою цікавостию. Тут і там чути було глумливий сьмix, але лиш длятого, що тоті вояки зовсім не виглядали як вояки; але того я не чув, щоби хтось відзивав ся з якоюсь наругою, і не видів, щоби хтось публично хотів їм зробити хоч би якусь найменшу прикрість. То робило дійстно дуже добре вражінє, а все-таки не можна сказати, щоби то походило з якоїсь особливої доброти і лаґідности японьского серця; то було лиш японьске добре вихованє. Тото японьске добре вихованє, тота чемність то просто взірцеві. Не один німецкий батько родини — каже Мунціґер — не уміє навіть в своїй власній хаті завести такої чемности, такого доброго вихованя, а в Японії виховавий так цілий нарід і поступає так навіть тоді, коли видить перед собою ворога, котрого ненавидить. Але якесь особливше милосердие то не було. Там нема ніякого сумніву, що Японцї кілька разів підчас війни дуже люто поступали. Характеристичними для того варварства, котрого слїди остали ся ще в души Японця, треба уважати також і ті образи з війни, що представляли, як проливала ся хіньска кров а відтак і ті повідрубувані та повні крови хіньскі голови з паперу, що служили за улюблену японьску забавку і богато ще щось иньшого.

Загально гадають, що будгізм зробив жителів всхідної Азиї людьми доброго серця, бо наказує любити не лиш людий але й всяку нерозумну твар. Наказ той стоїть в звязи з наукою о вандрівцї душі. Коли чоловік умре, то гадають, що душа єго переходить в якесь инше сотворінє. Отже коли убити якусь звірину, то можна легко зробити біль якомусь вла-

контр-адмірала Віттгефта. Із стациї сиґналової коло Ляотешан, на лівім боці від в'їзду до порту видко було, що фльота виплила зовсім вигідно і без всякої перешкоди з порту на широке море. Се значить, що в'їзд до порту так вже очищений, що туди можуть перепливати навіть найбільші кораблї.

Новинки.

Львів дня 28-го червня 1904.

— **З перемиской епархії.** Завідателем затварницкого деканата іменований о. Йос. Корецкий, парох Лютовиск. — Крилошаньскі відзнаки одержали оо: Яков Корчиньский в Торках і Єрон. Куновский в Більчи. — Правительство продовжило на один рік дотацию для приватних сотрудників в Реклинци і Прилбичах.

— **В Печеніжині** відбуде ся під проводом оо. Василиян місия в днях від 9—14 липня с. р. з слїдуючим порядком: В суботу в навечерие місиї привитане оо. місіонарів — молебень — вечерня і вступна наука місийна. по котрій суплїкация — обхід з Пресьвятою Евхаристиєю і поблагословлене народа. В недїлю о 7 год. рано катехизация, о $7\frac{1}{2}$ утреня і перша наука. По науцї зараз співана служба Божа і друга наука. О 3 год. катехизация, відтак вечерня і третя наука. Опісля акафист і четверта наука, по котрій суплїкация, обхід і поблагословене народу. Такий порядок через всї дни місиї. Що дня приходять сьвіжі процесиї з доохрестних сіл.

— **Покинене дитини.** Селянин з Старого Села, Андрух Капура, приїхав вчера возом до Львова з своїм 7-лїтним пасербом Михайлом Ородняком і полишивши хлопця в улици Городецкій, повернув сам до дому. Хлопцем займив ся поки-що комісарият дїльницї.

— **Бурса сьв. Йоана Хрестителя** в Дрогобичи оголошує конкурс на 24 місць в бурсї. Принятими будуть: Ученики руской народности, гр. к. обр. за доплатою місячною 15—30 К. Отримують поміщене, удержане і надзір. Кождий питомець має мати: 6 пар біля, ковдру або коцик, 4 пошевки, 6 ручників, 4 простирала, 6 хусток до носа, 2 пари обувя, одежу лїтну і зимову, книжки шкільні. Поданя заосмотрені в послїдне сьвідоцтво шкільне з деклярациєю висоти доплати місячної належить вносити до Видїлу Бурси сьв. Іоана Кр. в Дрогобичи. Реченець до 15 н. ст. серпня с. р. — Пригадує ся, що загальні збори бурси відбудуть ся в пятницю д. 1 н. ст. липня с. р. о годинї 7 вечер в комнатах руского касина в Дрогобичи.

— **Признане на смертельній постели.** З Градця доносять: В тутешнім шпитали в пятницю вечером зізнав перед смертию римарский робітник Кароль Коль, що в червни 1901 року в товаристві якогось Альойзия Брачка, слюсарского помічника, убили і обрабували на дорозї до Сан Ґаллен одного подорожного, чужинця, котрому несли его річи. Жандармерия віднайшла і арештувала Брачка, котрий однако випирає ся всякої вини.

— **Зловлений злочинець.** Перед кількома днями утїк із слїдчої вязницї повітового суду в Бучачи небезпечний злодїй, Лясота. Жандармерия вислїдила его і арештувала оногди на зелїзничім двірци в Пишківцях.

— **Добуване жертв.** З Ню-Йорку доносять, що сими днями ужито двох 4·2-цалевих гармат, щоби порушити воду на місци катастрофи корабля „General Slokum“, а то в цїли добутя трупів, які лежать на днї моря. По кількагодинній канонадї виплило 100 трупів. так що тепер число виловлених тїл виносить 825. Супротив таких користних успіхів будуть дальше стріляти до води, бо власти думають, що ще 100 трупів находить ся в мори.

— **В обороні чести** Букарештеньский банкир Баронеску заскаржив двох румуньских капітанів Дуко і Белїяна перед суд за довги. Підчас розправи висловив ся банкир про своїх неплатячих довжників так, що они почули ся тим обиджені, тож Белїян упімнув Баронеску, щоби він „міркував ся“, а коли той візваня не послухав, тодї добув своєї шаблї і в оборонї своєї офіцерскої чести порубав банкирову голову. Се викликало в судовій сали велику паніку. Судия хотів партиї розборонити, але замість того ще й сам обірвав добре по голові.

— **Ще про страшну катастрофу в Новім Йорцї** Катастрофу на кораблн „General Slocum“ описує пастор Гас, котрий вспів уратувати ся, втративши жінку і дві дочки, ось як: Пожар повстав в корабельній кухни на передї корабля. Кипучий товщ вилав ся на бляху і почав горіти, а кухонна служба замість гасити огонь, утїкла. В кількох хвилях огонь розширяв ся так дуже, що ратунок був неможливий. Полумінь добула ся на поміст корабля і тодї розпочали ся дантейскі сцени. Женщини з криком ловили свої дїти, а рівночасно настала така метушня, що богато осіб погибло таки під ногами перестрашених. Поруче зломило ся і богато людий пішло на дно моря. Пастор упав разом з другими до води. Довго боров ся з филями, аж вкінци дістав ся на ратунковий човен. На корабли було 2500 осіб, переважно дїтий. Коли на однім кінци корабля йшла ще весела забава, на другім вже всї божеволїли з розпуки. Матери скакали з дїтьми на руках в море; инші кидали дїти до води, в надії, що човни їх виратують. Многі бігали безрадно по помочі, не знаючи, як ратувати ся. З берега бачили женщин і дїтий, як в смертельній тревозї чіпляли ся корабельних стін. Мужчини списали ся дуже погано, бо розтручували і доптали женщин та дїтий, думаючи лише про свій ратунок. А вже найгірше поводила ся корабельна залога, котра замість кинути ся за ратунковими човнами, перша найскорше утекла з корабля, не дбаючи зовсім про подорожних. Коли корабель причалив вкінци до берега, горів дальше. Тимчасом з міста наспіла поміч. Змобілїзовано чим скорше кількасот полїциянтів і детективів, около 200 шкільних і полїцийних лїкарів. Цїлу фльотилю човнів і лодок вислано до горіючого корабля. Героєм дня був властитель приватного човна, якийсь Овен, котрий сам виратував поверх 20 осіб. Полїциянт Коні скакав дванайцять разів до води і видобував тонучих. За тринайцятим разом сам утонув Вкінци корабель перегорів і пішов під воду. Розпочалась робота нурків, котрі добували зітлїлих трупів. Тотожність осіб можна було ствердити лише по перстенях, годинниках і т. п. При трупах найдено поверх міліон корон. Число погибших доси ще не означене. Переходить оно на всякий случай тисячку. В многих родинах лише отець лишив ся при житю. В одній родинї погибло 17 осіб. Стверджено також в однїй школї, що 100 дїтий згинуло а 60 є страшно покалїчених. Катастрофу побільшила, як показало ся, корупция новойорских урядників. Помпи і вужі підчас ратунку не функціоновали, а ратункові човни, зладжені з лихого материялу, пукали в кількох хвилях. В цїлій справі заряджено строге слїдство. — З Нового Йорку доносять дальше: Перші похорони жертв катастрофи на кораблн „Генерал Сльокум“ викликали потрясаюче враження своєю величною тишиною. Помимо незмірної товпи народа, не відізвав ся анї один

сному своякови. Се єсть причиною, длячого Японцї не їдять мяса, звичай, котрий в теперішних часах стає вже щораз рідший. Але ще и нинї бувають будгайскі єреї, котрі дійстно не забили би ніякої хоч би й найменшої зьвірини, хоч би того кровопию комаря москіта, що так дуже доскулює людем підчас горячих лїтних ночий. Японець стереже ся длятого дуже, щоби не забив н. пр. маленьких котят або песят, котрих у нас кидають не надумуючись богато у воду, скоро їх не хотять держати. Але він їх прецї не може годувати, а в Токіо і так вже волочить ся по улицях тілько псів, що треба від часу до часу висилати кулїв, щоби їх убивали. Отже як їх позбути ся? Їх виносять де, щоби они самі поволи згинули, хоч би й довго мучили ся; в той спосіб ніби то не убиває ся їх і сповняє ся постанову закона.

Отсе суть загальні черти японьского народу, черти его духового житя і его характеру; не треба однакож гадати, щоби сею мірою можна вже мірити кождого Японця окремо. Коли тепер зберемо то все разом, то мусимо прийти до того переконаня, що японьский нарід творить сам про себе вироблену одиницю; одна черта підходить під другу а всї сполучають ся в одну окремішну цїлість. Японець, що правда, ріжнить ся дуже від нас, але й він єсть так само чоловіком як і другі, однак рідко его справедливо осуджують. Одні, що лиш з верха его пізнали, що познакомили ся з красними японьскими звичаями і обичаями, що сходили ся лиш з людьми з висших кругів а тим самим звичайно і лїпшими та делїкатнїйшими, видять в кождім Японци ангела. Противно же Европейцї, що побули довший час в Японії і мали нагоду вглянути глубше в їх житє, та пізнали і злї та погані сторони Японцїв, люди, що сходили ся з купецким сьвітом японьским, котрий ще до недавна самі Японцї уважали за послїдний, забувають на всї добрі і красні сторони Японцїв та представляють їх як чортів, підчас коли Хінцї видають ся їм симпатичнїйші. Одно і друге єсть хибне, бо злї і добрі сторони як і у инших народів суть всіляко роздїлені. Коли же Японцї знайшли собі в російскій суспільности назву „мали“, „макаків“, то се може бути хиба лиш доказом бутної зарозумілости Европейця і виставляє російскій суспільности сьвідоцтво о її простакуватости мимо її поверхової оглади, якої їй надала европейска культура.

VIII.

Японьска штука, промисл і торговля. — Характеристика японьского малярства. — Японьска порцеляна. — Японьска символїка. — Бронзові роботи. — Лякерові роботи і кольорові дереворити. — Мечі і мечники в давній Японії.

Коли штука взагалї єсть одною із найважнїйших ознак культурности і культури якогось народу, то Японцї заслугують вповнї на то, щоби і під сим взглядом називали ся культурним народом. Правда, дехто з Европейцїв не признає Японцям ориґінальности. Многі критики японьскої штуки кажуть, що она єсть лиш наслїдуванєм хіньскої штуки а то, що Японцї нинї мають, єсть лиш запозичене від Хінцїв. Ну, се правда, що Японцї дістали всї початки своєї штуки від Хінцїв; але се ще не доказує нїчого і не виключає ориґінальности в дальшім розвою. Хибаж єсть де нинї який нарід не то в Европі але й на цїлім сьвітї, котрий би сам в собі розвинув свою штуку від найперших, найпримітивнїйших початків аж до найвисшого її степеня? Все, чим найкрасшим може нинї повеличати ся штука якого небудь народу, єсть по правдї запозичене від других. Ми, Европейцї, ще й нинї учимо ся штуки на взірцях стародавних Греків. Ідеалом малярів европейских народів єсть ще й нинї і мабуть завсїгди буде поїхати до Італії і там учити ся на взірцях італїяньских артистів. Мимо того нїхто не поважить ся відмавляти ориґінальности творам тих артистів, що учили ся на чужих взірцях, скоро они вивчили ся так, що зуміли в них влити свого духа. То само треба сказати і о японьскій штуцї; хоч она взяла свій початок від Хінцїв, стала ся все таки ориґінальною, питомо японьскою.

До недавна мало хто звертав увагу на японьску штуку і її ставлено на рівнї з хіньскою та знало ся о ній лиш тілько, що она якась майже зовсім противна нашій. Аж близші зносини з Японією показали, що японьска штука сягає глубокої старини, переходила ріжні фази свого розвою і має поважну історию за собою. Японцї взагалї мають в собі богато артистичного духа, котрий звязаний тісно з цїлою їх натурою, їх вдачею і їх житєм. І під взглядом штуки можна сказати, що Японцї дїти природи, бо старають ся о скілько можна наслїдувати вірно то, що їм показує природа. Ся обставина робить ріжницю межи японьскою а европейскою штукою, а тота ріжниця лежить в тім, як хто дивить ся на природу, як її видить і понимає і як її відтак представляє.

А Японцї мають великий дар підглядання природи; можна би навіть сказати, що они мають бистрійші змисли від Европейцїв, бо там,

оклик. Всї вікна в дїльницї навіщеній катастрофою були закриті чорним полотном. В трупарни відбували ся прямо страшні сцени, — родичі стояли по більшій части непритомні, не могучи розпізнати жертв. Один отець кинув весь свій маєток, гроші і вартістні папери до домовини своїх дїтий і кликав, ридаючи, що їх тепер не потребує; инший відобрав собі житє. Однак взагалї можна було завважати мовчаливе зневіренє посеред оставших. Гребанє жертв поступає поволи. Комітет помочи одержав в протягу одної години 10.000 долярів. Заряджене слїдство виказало, що огонь повстав при улици 86. Дивним однак є, чому капітан плив з кораблем в поломінях ще три милї дальше, минаючи місця, пригожі до причаленя; здає ся, що навіть не пробував гасити огня. Нурки видобувають з кадовба корабля ще дальше жертви.

Хто бажає скріпити свое здоровлє сьвіжим гірским воздухом, най приїзджає до Білих Ослав, де єсть в місци реставрация, почта і вільні помешканя. Місцевість та єсть віддалена 9 клм. від Делятина, а має далеко лагіднїйший воздух як Яремче.

Всїлякі інформациї що до помешканя і харчу радо уділяє

Климентий Петровский
властитель торговлї і реставрациї.

— **Конкурс.** Отсим оголошує ся конкурс на настоятеля інститута сьв. Николая у Львові (Львів, ул. Театиньска ч. 19) від вересня с. р. Настоятель дістане харч, мешканє, услугу і цїле удержанє та ремунерацию після умови з Видїлом Руского Тов. педаґоґічного у Львові, а за те має обовязок вести нагляд дидактично-педаґоґічний над питомцями сего інститута. Першеньство мають безженні учителї ґімназияльні. Подання треба вносити до Видїлу Руского Тов. педаґоґічного у Львові (площа Стрілецка ч. 6) до кінця червня с. р.

— **Конкурс.** Щоби дати можність рускім дївчатам научити ся жіночих робіт і тим забезпечити собі на будуче удержанє, постановила Дирекция Жіночої Спілки промисловоі „Труд" розширити дотеперішну бурсу з 25 на 30 місць і в наслїдок того розписує отсим конкурс на 5 місць в тій бурсї. Услівя принятя ось такі: 1) Скінчений 14 рік житя; 2) Сьвідоцтво здоровля; 4) Зобовязанє підписане родичами або опікунами бути в бурсї через 3 роки, конче потрібні до фахового образованя; 5) Зобовязати ся заплатити 4 корони вписового, а крім того платити за помешканє харч і науку в першім роцї місячно по 20 корон, в другім по 10 кор., а в третім роцї дає ся помешканє, харч і науку безплатно. Що дотикає обсяґу науки в бурсї, то дївчата учать ся одного з трех фахів, то є: 1) шитя і крою білля, гафту білого, гафту кольорового і т. и. 2) шитя і крою суконь, 3) роблення капелюхів дамских, 4) робіт артистичних, рахунковости купецкої, маніпуляциї канцелярийної і язика німецкого. Для доповненя загального образованя закладає Дирекция бібліотеку. Подання о принятє належить внести письменно до Дирекциї Жіночої Спілки промисловоі „Труд" Львів Ринок ч. 39 найдальше до 10 липня.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: Дня 15 червня с. р. отворено на шляху Черкани-Модрани в окрузї ц. к. Дирекциї зелїзниць державних в Празї пристанок Печерадн-Букованн для руху особового і пакункового, як також для надаваня і відбору товарів в цїловозових наборах.

— **Ціна збіжа** у Львові дня 27 червня: Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 9·25 до 9·40; жито 6·50 до 6·75; овес 6·50 до 6·75; ячмінь пашний —·— до —·—; ячмінь броварний 6·25 до 6·50; ріпак 8·80 до 9·10; льнянка —·— до —·—; горох до вареня 7·50 до 9·—; вика 4·50 до 5·—; бобик 5·50 до 5·80; гречка —·— до —·—; кукурудза стара 6·25 до 6·50; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона —·— до —·—; конюшина біла —·— до —·—; конюшина шведска —·— до —·—; тимотка —·— до —·—.

В виду вістий о злім станї нового віва і ячменю цїни готового товару їдуть значно в гору, а також і цїна готової пшеницї підносить ся.

де ми видимо лиш загальні черта, Японець видить кожду дрібничку окремо і старає ся її наслїдувати. З другої же сторони брак Японцям того, що характеризує Европейціє в штуцї; они гублять ся в подрібностях так, що не можуть схопити, як слїд, враження цїлости. Се єсть причиною, що н. пр. японьскому малярству брак тої повної пластики, яка характеризує европейске малярство. Европейский маляр, коли малює, накладає краски так, щоби ними викликати враження сьвітла і тїни, а тим за знахідь заразом і самі черта; японьский маляр видить передовсїм черта і старає ся їх підчеркнути красками. З того виходить, що японьский малюнок виглядає більше як би рисунок, роблений за помочию красок і дуже делїкатного пензлика. Се надає великої оригінальности японьским малюнкам, тим більшої, що в них всюди там, де европейский маляр старає ся викликати лиш загальне враженє, японьский маляр то загальне враженє викликує подрібними чертами зложеними в цїлість. Длятого коли хочемо відчути в повні красу образа европейского маляря, мусимо дивити ся на него в якійсь певній віддалї, бо скоро дивимо ся на него занадто зблизька, видимо лиш самі понакладані краски. Як-раз противно маєсь річ з японьскими образами; коли хочемо в них видїти штуку артиста, мусимо дивити ся на них з близька, а тоді побачимо, з якою точностию і природною вірностию він все представляє.

Японьске малярство єсть, як вже сказано, хіньского походження і сягає до 5. століття по Хр., коли то якийсь хіньский маляр Шінкі осів був в Японії. В 6. столїтю, коли в Японії зачав ширити ся будгізм, малярство почало сильно розвивати ся. З того часу суть ще до нині в сьвятини Горіуджі в Нара малюнки на стінах, котрі уважають ся за найстарші в Японії. В перших початках було малярство виключно лиш в руках Хінців і Корейців. Від 8. століття зачинають виступати вже оригінальні японьскі малярі. Годі писати тут історию японьского малярства; скажемо лиш коротко, що подібно як в Европі витворились і в Японії ріжні школи малярства як що до самого предмету, який малярі собі вибирали, так і що до способу мальованя. З першу брали собі малярі за предмет будгайску віру, пізнійше народні казки та історию японьского народу. Ся послїдна школа, котрої головним представителем був якийсь маляр Фуджіварa-но Цунерака, прибрала назву Тоза і відзначала ся великою делїкатностию в рисунку, до котрого треба було дуже тоненького пензля. Пізнійші малярі взяли ся були мальовати кравиди. Ще пізнійша школа обібрала собі була напрям сатирично-гумористичний і т. д.

Попри то розвинуло ся прекрасне декоративне малярство, як мальованя тапет, вахлярів, параванів, паперових стїнок і т. п., котре з часом набрало було великого значіня.

(Дальше буде).

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 28 червня. Намістник ґр. Андрій Потоцкий приїхав тут нині рано зі Львова.

Париж 28 червня. Ігумен Картузів надіслав до слїдчої комісиї письмо, в котрім відмавляє вимаганих від него зізнань.

Льондон 28 червня. „Daily Telegr." доносить з Токіо: Маршалок Ояма і ґенерал Кодама виїдуть 6 липня до Манджуриї.

Льондон 28 червня. Ґазети доносять, що Японцї побідили коло Санцяку на полудне від Гайчен. „Daily Telegr." доносить з Сеуля, що тамошні власти японьскі одержали інформацию, що Росияни в Порт Артурі живлять ся виключно лиш кіньским мясом. Хінцї їдять мясо з котів (?). Всї пушки (?) російских кораблїв будуть перенесені (??) на форти.

Льондон 28 червня. Зі сторони неурядової наспіла вчера пізним вечером вість, що один японьский торпедовець затонув коло Порт Артура. Розійшла ся також чутка, що міна підложена на суши коло зелїзничої стациї Порт Артура вибухла і убила богато Росиян.

Льондон 28 червня. Часописи доносять з Чіфу, що по битві під Порт Артуром ґенерал Оку післав до ґенер. Штесля посланників з питанєм, чи не схотїв би віддати кріпости. (Пуста байка обчислена на дурних). Доносять, що в Порт Артурі нема що їсти. (Можливо, але хто се провірив?)

Константинополь 28 червня. Болгарский ексарх вручив Порті ноту з жалобою на надужитя турецких властий і грецких епіскопів та на гонення Болгар в Македонії.

Петербург 28 червня. Після рапортів віцеадміралів Віттгефта і Ґріґоровіча російска ескадра заким виплила з Порт-Артура, була довший час занята усуванєм мін. В ночи з 22 на 23 с. м. відбула ся коло Порт-Артура борба межи російскими а японьскими торпедовцями. Легко ранені капітан Єлісеев і поручник Смірнов. О 2 год. по полудни вирушила російска фльота на широке море, коли нараз появило ся 11 японьских кораблїв воєнних з 22 торпедовцями. (На тім кінчить ся депеша).

Поїзди льокальні.

Приходять до Львова.

З **Брухович** 6·42, 7·30, 11·45 рано, 3·00, 4·30 і 5·03 по полудни, 7·54 і 8·59 вечером (до 11/9 вкл.)

З **Янова** 8·20 рано, 1·16, 4·45 по полудни, 9·25 вечером (від 1/5 до 30/9 вкл.) 10·10 вечером (від 15/5 до 31/8 вкл. в недїлї і сьвята).

Зі **Щирця** 9·35 вечером (від 1/6 до 11/9 вкл. в недїлї і сьвята).

З **Любіня** вел. 11·35 вечером (від 15/5 до 11/9 вкл. що недїлї і сьвята).

Відходять зі Львова.

До **Брухович** 5·48 рано, 9·30 і 10·50 перед полуднем, 1·05, 3·35 і 5·05 по полудни, 7·05 і 8·04 вечером (від 8/5 до 11/9 вкл.)

До **Янова** 6·50 рано, 9·15 перед полуднем (від 1/5 до 30/9 вкл.), 1·35 по полудни (від 15/5 до 31/8 в недїлї і сьвята, 3·18 по полудни (від 1/5 до 30/9 вкл.) і 5·48 по полудни.

До **Щирця** 1·45 по полудни (від 1/6 до 11/9 вкл. в недїлї і сьвята).

До **Любіня** вел. 2·15 по полудни (від 15/5 до 11/9 вкл. в недїлї і сьвята).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

Дійшло до нашої відомости, що Ізаак і Герман Давідзони зі Золочева взглядно Гологір, як також їх 2 аґенти (селяни), представляють ся яко заступники нашої фабрики і ручать, що достарчають лиш наш товар. Супротив того змушені ми заявити, що ті аґенти не були, не суть і не будуть нашими заступниками і если би удало ся тим аґентам через третю особу наш товар достарчити комунебудь, радимо, щоби в своїм інтересі післав прібку до аналізи. Кождий наш аґент обовязаний есть на жадане виказати ся дотичною леґітимациєю.

Фабрика штучних навозів

I Галиц. Товариства Акцийного для Хемічного промислу (передтим Спілка команд. Юліяна Ванґа)

у Львові

УЛ. КОСТЮШКА Ч. 10.

Головна

Аґенция дневників і оголошень

у Львові

Пасаж Гавсмана число 9.

приймає

пренумерату на всі дневники

краєві і заграничні

по цінах оригінальних.

МІД **знаменитий, десеровий, курацийний**, з власної пасіки 5 клґр. **лиш 6 корон** franco. Вода медова найліпше средство на лице. Даром брошурку д-ра Цесельского о меді варто перечитати, жадайте! **КОРІНЕВИЧ**, ем. уч. Іванчани.

Дуже величавий

образ комнатний

представляючий

„ПРИЧАСТЄ“

Величина образа 55×65 цтм.

Набути можна у

Антона Хойнацкого

Головна аґенция дневників

СТ. СОКОЛОВСКОГО

у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).